

Sygn. akt I CSK 770/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko M. S.A. w W. i S. J.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności/ w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej spółki, w sprawie występują istotne zagadnienia prawne bowiem wymaga wyjaśnienia kwestia, czy w przypadku kiedy w kilku innych mediach podano nieprawdziwą informację na temat powoda, zasadnym jest, na podstawie art. 448 k.c., obciążanie jednego pozwanego wydawcę lub redaktora naczelnego obowiązkiem naprawy całej krzywdy, czy też właściwym byłoby zobowiązanie go do naprawienia krzywdy w sposób proporcjonalny do przyczynienia się do jej powstania. Ponadto w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona przez nakazanie pozwanym publikacji oświadczenia na pierwszej stronie gazety, podczas gdy sporny artykuł prasowy ukazał się na ostatniej stronie tej gazety.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów

prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącą spółkę zagadnienie prawne nie odpowiada wskazanym wymogom. Podnieść też trzeba, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostało w żaden sposób wykazane: jak konkretnie miałyby przekładać się na pozytywne rozstrzygnięcie w zakresie złożenia oświadczenia o przeproszeniu oraz zasądzeniu odpowiedniej sumy pieniężnej na rzecz Fundacji [...] ustalenie, że naruszenia dóbr osobistych powoda dopuścili się inne osoby.

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Sam fakt nakazania umieszczenia oświadczenia o przeproszeniu w innym miejscu tej samej gazety niż miejsce opublikowania artykułu naruszającego dobra osobiste, oceniony przez Sąd drugiej instancji, a zależny w każdej sprawie od różnych okoliczności faktycznych, nie oznacza sam w sobie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.